

ОХРИДЪ

О, Охридъ, градъ стариненъ —
съ легенди озаренъ,
надъ тебъ пакъ слънце грѣ
о, градъ освободенъ!

Отъ църквата на Климентъ
съ порутени стени
днесъ старата камбана
отново пакъ звъни.

И минало далечно
отъ тозъ тържественъ звънъ
пробужда се отъ мраченъ
и дългъ, дългъ сънъ.

Надъ древната ти крепостъ
ехти победенъ рогъ
и славата ти прежна
се носи на възбогъ.
Ти блънъ бѣ, Охридъ свиденъ,
за цѣлъ народъ великъ
и той не те забрави —
народътъ-мъченикъ.

Ти вѣра бѣ за него
и примѣръ вдъхновенъ
и той веднажъ ли брани
олтаря ти свещенъ?
Стоя срѣдъ тебъ — потъналъ
въ забрава и въ захласъ:
сърцето си пленено
на тебъ оставямъ азъ!

ВАСИЛЪ ПАВУРДЖИЕВЪ